

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**
sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště
zastoupený advokátkou JUDr. Zlatavou Codrovou Davidovou, CSc.
sídlem Přívrat 1454/12, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2016, č. j. 14145/16/5000-10610-711414

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 12. 2015, č. j. 260755/15/4300-00805-800233. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle ust. § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném

pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), uložena pokuta ve výši 85 000 Kč za spáchání správního deliktu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že:

„a) minimálně dne 28. 4. 2015 v čase mezi 12:15 hod – 13:20 hod žádným způsobem neoddelil prostor určený k provozování loterií a jiných podobných her s umístěnými technickými zařízeními Centrálního loterního systému s názvem „Interaktivní loterní systém“ identifikačních čísel 17242 a 31690 (dále jen „IVT 1 a 2“) v místnosti provozovny ve zvláštním provozním režimu „Pohostinství Kapitolka“ na adrese Vybíralova 30/3, 779 00 Samotišky, od ostatních prostor, a to tak, aby zabránil přístup osobám mladším 18 let k zamezení jejich účasti na loteriích a jiných podobných hrách,

b) minimálně dne 6. 8. 2015 v čase mezi 11:00 hod – 11:35 hod žádným způsobem neoddelil prostor určený k provozování loterií a jiných podobných her s umístěnými technickými herními zařízeními Centrálního loterního systému s názvem „Interaktivní loterní systém“ identifikačních čísel 4530 a 16632 (dále jen „IVT 3 a 4“) v místnosti provozovny ve zvláštním provozním režimu „Restaurace NA VRŠKÁCH“ na adrese Lidická 372, 252 63 Roztoky, od ostatních prostor, a to tak, aby zabránil přístup osobám mladším 18 let k zamezení jejich účasti na loteriích a jiných podobných hrách.“

2. V obou případech mělo dojít k porušení ust. § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích.

II. Obsah žaloby

3. Z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný má za dostatečně prokázané, že neprovedení úpravy oddělení činnosti provozovny s umístěnými IVT od ostatních prostor provozovny nebylo zabráněno přístupu osobám mladším 18 let za účelem zamezení účasti ve hře, čímž došlo k porušení § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích. Žalovaný se s argumentem, že zákon o loteriích pochází ještě z roku 1990, kdy o centrálních loterních systémech zákonodárci ještě vůbec nevěděli a vycházeli z technických zařízení dané doby, vypořádal vágně odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011. S tímto názorem žalobce nesouhlasí. Žalobce je od svého vzniku provozovatelem loterií a jiných podobných her dle zákona o loteriích. Je pro něj samozřejmostí dodržovat ustanovení citovaného zákona i jednotlivých bodů povolení vydaných Ministerstvem financí, na jejichž základě provozuje technická zařízení. Žalobce je provozovatelem centrálního loterního systému, jehož povolení k provozu bylo Ministerstvem financí vydáno již v prosinci roku 2007 pod č. j. 34/26454/2007 (dále jen „Povolení“), přičemž toto rozhodnutí nahradilo původní rozhodnutí o povolení k provozu již z roku 2004. Povolení bylo vydáno v souladu s ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích za přiměřeného použití ustanovení části první a čtvrté tohoto zákona. V Povolení je mj. uvedeno, že interaktivní videoloterní terminály budou jako koncové jednotky technického zařízení CLS umístovány do jednotlivých herních středisek. V bodě 7 Povolení pak Ministerstvo financí stanovilo podmínku technické blokace IVT, aby neumožnily hru bez předchozí kontroly účastníka hry. Podle žalobce však Ministerstvo financí nikde v rámci Povolení nespecifikovalo, že IVT umístěné v rámci herních středisek mají respektovat ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích. Žalobce měl tedy za to, že splnil veškeré své povinnosti, kdy vynaložil nemalé finanční prostředky na vytvoření technické a softwarové blokace IVT, a nesouhlasil proto se zásahem do platně vydaných rozhodnutí o povolení, který vyvolává domněnku šikanózního výkonu práva. Zákon o loteriích vydaný v roce 1990 nereagoval na technicky vyspělejší zařízení, jež mohou provozovatelé nastavit prostřednictvím softwarových blokáží a ponechal v platnosti ustanovení, které je

podle žalobce neúčinné, jelikož existuje mnohem důslednější mechanismus ochrany osob mladších 18 let před hrou na IVT. Žalobce své námitky směřoval také proti změně dlouhodobě zaužívané terminologie, konkrétně změně pojmu „herní středisko“ na „místo se zvláštním provozním režimem“ ve smyslu ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích, kterou žalobce pokládá za zcela nelogickou a fakticky nemožnou, neboť se jedná pouze o jednu podmnožinu skupinu prostorů v Povolení plošně označovaných jako „herní středisko“. Podle názoru žalobce by touto změnou zároveň došlo ke změně podmínek provozu CLS.

4. Žalobce v podané žalobě polemizoval také se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. PL ÚS 29/10, a zcela odmítl jejich použití na projednávanou věc. K tomu poukázal na skutečnost, že pro něj bylo zcela překvapivé a v rozporu s jeho legitimním očekáváním, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí z těchto závěrů vycházel.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, jakož i na obsah prvostupňového rozhodnutí správce daně s ohledem na obdobnost odvolacích a žalobních důvodů. Žalovaný dále podrobně popsal a citoval ustanovení zákona o loteriích dopadajících na projednávanou věc, včetně jejich výkladu provedeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 – 81.
6. Ke konečnému charakteru VHP a IVT žalovaný připomněl závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. PL ÚS 29/10. K tomu uvedl, že mimo technické odlišnosti VHP a IVT jsou z hlediska naplnění ust. § 1 odst. 8 zákona o loteriích požadavky na tyto dva typy výherních hracích zařízení naprosto totožné, neboť co do jejich vnějšího vnímání potenciálními hráči v nich není podstatného rozdílu. V případě IVT se jedná o sofistikovanější obdobu výherních hracích přístrojů, jež tak z pohledu společenských rizik, která jsou s nimi spojena, není o nic méně nebezpečná, než výherní hrací přístroje. Žalovaný dále poukázal na odlišnosti mezi povinnostmi provozovatele učinit taková opatření, aby se osoby mladší 18 let „nemohly hry účastnit“, stanovené v § 1 odst. 8 zákona o loteriích, od prostředků spočívajících v „zabránění ve hře osobám mladším 18 let“. Podle žalovaného softwarová blokáce IVT, kterou žalobce zmiňoval v podané žalobě, měla zabránit pouze vlastní hře osob mladších 18 let. Z pohledu zákona o loteriích však tato opatření nelze pokládat za dostačující, neboť žalobce stíhá rovněž obecná preventivní povinnost zabránit účasti na hře osobám mladším 18 let, tedy i v podobě náhodného přihlížení hře jiného hráče, případně již pouhého prvotního kontaktu s hmotnou stránkou IVT. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 7. 2013, č. j. 10 Af 18/2013 – 63, v jehož rámci byly akceptovány úvahy žalovaného o podobnosti výherních hracích přístrojů a IVT. Soud uznal jako souladný se zákonem o loteriích postup, kdy rozhodnutí, kterým byla v daném případě uložena pokuta v souvislosti s provozováním IVT, čerpá pravidla chování dokonce přímo z ust. § 17 zákona o loteriích, tedy se jedná o podobnou situaci jako v nyní projednávaném případě. Žalovaný dále doplnil, že Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 – 41, konstatoval, že z důvodu podobnosti výherních hracích přístrojů a videoloterních terminálů není místa pro odlišné zacházení. Z hlediska společenské škodlivosti a účelu a smyslu zákonných ustanovení zamezujících účasti na hře mladistvým je totiž zcela nerozhodné, o jaké herní zařízení se jedná. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Mezi účastníky řízení není sporný zjištěný skutkový stav věci, tj. správní delikty popsané pod bodem a) a b) výroku I. rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a rovněž popsané v odůvodnění tohoto rozsudku v části I. V podané žalobě žalobce namítal chybnou aplikaci právních předpisů, konkrétně především to, že všechny jemu uložené povinnosti při provozování IVT splnil, jelikož ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích nemohlo být v případě IVT aplikováno.
10. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích je provozování loterií a jiných podobných her zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.
11. Podle ustanovení § 1 odst. 8 zákona o loteriích účastníkem loterie nebo jiné podobné hry může být jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně. Osobám mladším 18 let je účast na loteriích a jiných podobných hrách zakázána. Provozovatel loterií a jiných podobných her musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. K tomuto účelu je oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.
12. Ze systematického zařazení citovaného ustanovení zákona do části označené jako Úvodní ustanovení, vyplývá, že toto dopadá na všechny loterie a jiné podobné hry regulované zákonem o loteriích. Demonstrativní výčet loterií a jiných podobných her je přitom obsažen v ustanovení § 2 zákona o loteriích a pod písm. l) jsou mezi ně řazeny také sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Z uvedeného tedy vyplývá obecná povinnost všech provozovatelů IVT zamezit účasti na hře prostřednictvím IVT všem osobám mladším 18 let. Zákon o loteriích zde přitom blíže nespecifikuje a neposkytuje výslovný návod, jaká opatření považuje za dostatečná k dosažení tohoto cíle, avšak jelikož se jedná o oblast, jež je pod přísnějším dohledem jak zákonodárce, tak široké veřejnosti, a to z důvodu, že jsou s účastí na loteriích a jiných podobných hrách tradičně spojena společenská rizika vyúsťující např. až v patologické hráčství (kdy zákonodárce si je vědom skutečnosti, že tyto negativní jevy nelze zcela vymýtit, a jeho snahou je tedy alespoň jejich omezení), je nutno k výkladu zákonných ustanovení přistupovat s tímto vědomím a vyžadovat opatření nevyvolávající pochybnosti o jejich účinnosti a dostatečnosti.

13. „Titul“, na jehož základě je žalobce oprávněn loterii a jiné podobné hry provozovat, je v daném případě povolení ministerstva financí vydávané podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení zákona může ministerstvo financí povolit i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, a to za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo financí pak v této souvislosti provozovateli stanoví, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, jakož i k zajištění veřejného pořádku.
14. V daném případě bylo žalobci povoleno provozovat loterii nebo jinou podobnou hru podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení CLS tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT, byl mu schválen všeobecný herní plán CLS a stanoveny podmínky, za nichž je možné loterii nebo podobnou hru provozovat, a to rozhodnutím ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26454/2007. Toto rozhodnutí pod bodem 2 stanoví, že zákaz hry osobám mladším 18 let musí být umístěn viditelně na každém IVT. V podmínce pod bodem 7 pak upravuje, že pokud není herním střediskem kasino nebo herna, musí být IVT technicky vybaven tak, aby neumožnil hru bez předchozí kontroly plnoletosti a neumožnil hru osobě mladší 18 let. V podmínce 12 dále je dále upravena povinnost ustanovit osoby, které zajistí nemožnost účasti na hře osob mladších 18 let.
15. Na základě žádosti žalobce o změnu povolení ze dne 27. 4. 2012 a ze dne 31. 8. 2011 Ministerstvo financí dále doplnilo toto základní rozhodnutí rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012, č. j. MF-42058/2012/34 a ze dne 4. 10. 2011, č. j. 34/84326/2011, kterým schválilo provozování a umístění nových koncových interaktivních videoloterních terminálů (IVT) a nových hráčských stanic.
16. V souvislosti s provozováním loterií a jiných podobných her zákon o loteriích vymezuje tři typy režimů, a to režim 1/ kasina, 2/ herny a 3/ tzv. zvláštní provozní režim. Provozování loterií a jiných podobných her v režimu kasina je upraveno v části čtvrté zákona o loteriích (konkrétně v § 32 a násl. zákona). Provozování loterií a jiných podobných her v režimu herny a ve zvláštním provozním režimu upravuje část druhá zákona o loteriích. Ustanovení § 17 odst. 9 zákona o loteriích v této souvislosti výslovně stanoví, co se rozumí hernou; charakter zvláštního provozního režimu je pak definován v ustanovení § 17 odst. 8 téhož zákona. Ten stanoví, že *výherní hrací přístroje smějí být provozovány v kasinech a hernách. Dále smějí být provozovány v pohostinských zařízeních a dalších místech, která splňují podmínky zvláštního provozního režimu podle odstavce 10. Více než šest výherních hracích přístrojů smí být provozováno pouze v hernách a kasinech.*
17. Ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích pak upravuje, že *zvláštní provozní režim vyžaduje dohled osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, kterým je z důvodu zamezení jejich účasti na hře vstup zakázán*
 - a) do celého prostoru provozovny, nebo
 - b) do místnosti v provozovně výhradně určené k provozování výherních hracích přístrojů, nebo
 - c) do oddělené části provozovny určené k provozování výherních hracích přístrojů.
18. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že hrací zařízení mohou být - kromě míst k tomu výhradně určených, tj. v hernách a kasinech, kam je přístup mladistvých zakázán, a již při

vstupu jim tento není umožněn, umístěna např. také v restauracích, barech, na čerpacích stanicích a jiných podobných provozovnách. Tyto provozovny ovšem (na rozdíl od heren a kasin) nejsou *a priori* určeny ke hrám, ale jsou navštěvovány prioritně za jiným účelem, a to zpravidla za účelem občerstvení, k různým schůzkám, jednáním, nákupu pohonných hmot, apod. Pro tyto provozovny pak zákon o loteriích stanoví provozovateli přijmout opatření obdobná hernám a kasinům, především co se týká přístupu ke hře, resp. již samotného vstupu mladistvým do těchto prostor (k tomu viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publikovaný pod č. 2525/2012 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz).

19. V nyní posuzované věci je přitom klíčové, že konkrétní IVT byly umístěny v prostorách restaurace, přičemž tato skutečnost není mezi účastníky sporná. Do těchto prostor, jež jsou určeny k restaurační činnosti, mohou vstupovat všechny osoby bez omezení věku. Restaurace jsou primárně navštěvovány za účelem občerstvení, k různým schůzkám, jednáním apod. Právě z důvodu neomezeného přístupu osob do provozoven podléhajících zvláštnímu provoznímu režimu klade zákon o loteriích důraz na dodržování zákonem stanoveného zákazu účasti osob mladších 18 let na hře. Proto ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích vyjadřuje požadavek dohledu osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, jímž je z důvodu zamezení účasti na hře zakázán vstup do prostoru s umístěnými a provozovanými herními zařízeními, a to s ohledem na prostorové dispozice provozovny (ve 3 různých podobách předvídaných ust. § 17 odst. 10 zákona o loteriích – viz výše).
20. Nepřistoupí-li provozovatel k opatření ve formě omezení vstupu osob mladších 18 let do celé provozovny (což je v případě restaurace nejspíš vyloučeno), případně nevychlení-li k provozování loterií a podobných her v rámci provozovny samostatnou místnost, do které bude osobám mladším 18 let vstup zakázán, je v souladu s ustanovením § 17 odst. 10 písm. c) zákona o loteriích v takovém případě jeho povinností oddělit část provozovny určenou k provozování výherních zařízení, do níž bude z důvodu zamezení jejich účasti na hře zakázán vstup osobám mladším 18 let. Zároveň podle § 17 odst. 2 zákona o loteriích platí, že provozovatel musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. Pokud tedy v daném případě nedošlo k volbě ani jedné z uvedených zákonných možností, žalobce provozoval loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu se zákonem o loteriích. Naplnil tedy znaky správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, podle kterého *pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží finanční úřad uvedený v § 46 odst. 1 písm. c) právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10.*
21. Namítal-li žalobce v této souvislosti změnu zaužívané terminologie (konkrétně změnu pojmosloví z „herní středisko“ na „místo se zvláštním provozním režimem“), pak v původním rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007 Ministerstvo financí užívalo pojem „herní středisko“ jako zkratku, jež v sobě pro potřeby tohoto rozhodnutí zahrnovala herní střediska, provozovny, herny. Pokud v doplňujících rozhodnutích byl použit pojem „herní středisko“ (IVT 3 a 4) pro označení provozoven, do níž by byly těmito rozhodnutími umísťovány IVT, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že tento stav byl zapříčiněn terminologickou nejednotností, kdy pro označení jednotlivých typů

provozoven byl do roku 2012 užíván pojem „herní středisko“. Je tedy zřejmé, že se v daném případě nejedná o žádnou faktickou změnu terminologie, jak se žalobce pokouší naznačit v podané žalobě. V doplňujícím rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 25. 6. 2012 (IVT 1 a 2) je již použit termín „zvláštní provozní režim“.

22. Z hlediska povinností žalobce je nerozhodné užití termínu „*herní středisko*“ v základním rozhodnutí, jelikož tento pojem neoznačuje režim, v němž je možné loterie a jiné podobné hry ve smyslu zákona o loteriích provozovat. V této souvislosti krajský soud opětovně připomíná jednotlivé režimy provozoven, jež zákon o loteriích rozlišuje, a to režim herny, režim kasina (tyto dva režimy s sebou nesou povinnost zamezit v přístupu osobám mladším 18 let do těchto provozoven) a zvláštní provozní režim. Ačkoli tedy ministerstvo financí v doplňujícím rozhodnutí o umístění IVT V výslovně neoznačilo režim, v němž by měl být tento IVT provozován, je možno jej bez pochybností dovodit z charakteru provozovny, do níž byl IVT umístěn, jež *a priori* není určena k provozování loterií a jiných podobných her (jako v případě kasina či herny), a tedy vyžaduje opatření zvláštního provozního režimu k zabránění osobám mladším 18 let v účasti na hře.
23. Přisvědčit tak nelze ani námitkám žalobce směřujícím proti porušení zásady právní jistoty, dobré víry ve vydaná povolení a proti změně dlouhodobě zaužívané správní praxe. Žalobci nemůže svědčit dobrá víra v tom smyslu, že by nemusel dodržovat povinnosti plynoucí z výše popsanych rozhodnutí a též ze zákona o loteriích, kdy právě dodržování těchto povinností správce daně v případě žalobce kontroloval. Krajský soud tedy jednak nemá za to, že by postup správce daně vůči žalobci v daném případě vykazoval známky šikanózního jednání, jednak ani není zřejmé, z čeho konkrétně žalobce dlouhodobě zaužívanou správní praxi dovozuje, tvrdí-li, že v roce 2012 byl způsob, kterým IVT v jednotlivých provozovnách provozoval, ze strany správních orgánů akceptován. Skutečnost, že v nyní posuzovaném případě kontroly proběhly až v roce 2014, nemůže svědčit o dobré víře žalobce či o ustálené správní praxi, která by zakládala jeho legitimní očekávání v tom smyslu, že nebylo-li jeho jednání sankcionováno dříve, bylo správními orgány tolerováno. Tuto argumentaci nelze přijmout tím spíše, že žalobce je osobou s dlouholetou praxí v provozování loterií a jiných podobných her, a tedy osobou, která si musela být zákonem stanovených povinností vědoma.
24. Na výše uvedených závěrech pak nemůže ničeho změnit ani námitka žalobce, že se v kontrolovaných provozovnách nenacházely výherní hrací přístroje, ale interaktivní videoloterní terminály, a tedy na žalobce právní úprava obsažená v § 17 odst. 10 zákona o loteriích nedopadala. Ani takto uplatněnou námitku však krajský soud nehledal důvodnou. Krajský soud naopak zastává názor, že i v případě IVT, jejichž definice vyplývá z ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích, se principiálně nejedná o jiný přístroj, než je výherní hrací přístroj (VHP). Tento závěr ostatně ve své rozhodovací činnosti vyslovil již Ústavní soud, který vážil, zda interaktivní videoloterní terminál lze podřadit pod kategorii výherních hracích přístrojů, tak jak je definována v zákoně o loteriích. Nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaný pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625), dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, přitom tuto otázku řešil v souvislosti s problematikou možnosti regulace umístění výherních hracích přístrojů a interaktivních videoloterních terminálů obcemi. Dospěl přitom k závěru, že interaktivní videoloterní terminál sice neumožňuje podřadit pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, neboť jakožto koncové herní stanice jsou součástí širšího a složitějšího

systému, jehož jádro je umístěno centrálně, a tedy postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích, avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici uvedenou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se nepochybně jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu. Tím Ústavní soud zároveň potvrdil, že není důvod pro jejich odlišné zacházení, kdy z hlediska společenské škodlivosti, jakož i účelu a smyslu zákonných ustanovení, jejichž cílem je zamezení účasti na hře mladistvým, je totiž zcela nerozhodné, o jaké herní zařízení se jedná. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl.

25. Krajský soud pak s ohledem na argumentaci žalobce také pro úplnost připomíná, že správní soudy ze závěrů, k nimž Ústavní soud dospěl, vycházejí v širším smyslu již od vydání shora uvedeného plenárního nálezu dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, a to i ve věcech, v nichž žalobce vystupoval jako účastník řízení (srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2013, č. j. 29 Af 15/2011 - 106, ze dne 5. 3. 2013, č. j. 29 Af 39/2011 - 110, ze dne 12. 3. 2013, č. j. 29 Af 44/2011 - 149, ze dne 12. 3. 2013, č. j. 29 Af 64/2011 - 140, ze dne 18. 6. 2013, č. j. 29 Af 100/2011 - 157, ze dne 18. 6. 2013, č. j. 29 Af 92/2011 - 113, Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 8. 2013, 57 A 96/2011 - 112, ze dne 21. 8. 2013, č. j. 57 A 87/2011 - 135, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 2013, č. j. 10 Af 527/2012 - 53, Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 2 Afs 91/2013 - 56 a ze dne 5. 2. 2014, 2 Afs 108/2013 - 37, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
26. Výše uvedený nálezn Ústavního soudu tak sice byl vydán před novelou zákona o loteriích, avšak touto novelou zákonodárce pouze potvrdil zavedenou praxi provozovatelů CLS, aby do budoucna nevznikaly pochybnosti. Jinými slovy, novela přinesla mimo jiné i legislativní vymezení CLS, a to zákonem č. 300/2011 Sb., kterým byl změněn zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony. Cílem této novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím CLS s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Nově je tedy od účinnosti této novely v ustanovení § 2 písm. l) zákona definováno funkčně nedělitelné technické zařízení CLS. Stejně tak je důležitý postup zákonodárce, kterým v nově vloženém odstavci 6 ustanovení § 50 zákona o loteriích definuje provozování sázkových her, loterie nebo jiné podobné hry tak, že se jím rozumí mimo jiné také vlastní provoz interaktivních videoloterních terminálů včetně přijímání vkladů, výplaty výher a dalších úkonů směřujících k uzavírání smluvních vztahů mezi provozovatelem a sázejícím a za provozování naopak nepovažuje řídicí provozní činnost provozovatele, provoz centrálních serverů, uzavírání smluvních vztahů provozovatele a jeho smluvních partnerů, vyřizování reklamací a ostatní administrativní činnost související s provozem loterií a jiných podobných her. Je tedy zřejmé, že zákonodárce potvrdil a reagoval na zavedenou praxi provozovatelů CLS tak, aby do budoucna nevznikaly pochybnosti či neodůvodněné rozdíly mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály.

27. Tento závěr ostatně ve své rozhodovací činnosti opakovaně potvrdil také Nejvyšší správní soud, kdy např. v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 57/2013 - 34, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že kromě funkčně-technického hlediska má význam i vnímání výherních hracích přístrojů a interaktivních videoloterních terminálů jejich běžnými uživateli. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLP; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích (viz bod 39. nálezu)“.*
28. Obdobně se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudcích ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 - 41, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 108/2013 - 72, oba dostupné na www.nssoud.cz. V těchto věcech, byť byly napadené rozsudky krajského soudu v obou případech zrušeny, nicméně Nejvyšší správní soud zároveň přisvědčil krajskému soudu v posouzení námítky stran tvrzené odlišnosti interaktivních videoloterních terminálů (IVT) a výherních hracích přístrojů (VHP). Výslovně pak v těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud připustil aplikaci ustanovení § 17 zákona o loteriích též na interaktivní videoloterní terminály, kdy uvedl: *„Správní orgán by stěžovatele v daném případě, kdy byla prokazatelně zjištěna přítomnost mladistvé osoby v jeho provozovně, byl oprávněn příp. sankcionovat za porušení ustanovení § 17 odst. 2 zákona o loteriích, který přikazuje provozovateli učinit taková opatření, aby se osoby mladší 18 let nemohly hry zúčastnit.“* Z hlediska společenské škodlivosti, účelu a smyslu zákonných ustanovení zamezujících účasti na hře mladistvým bylo totiž dle Nejvyššího správního soudu v citované věci zcela nerozhodné, o jaké herní zařízení se jednalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 - 41, dostupný na www.nssoud.cz).
29. Poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na zastaralost zákona o loteriích, který dle jeho názoru nereflktuje technologický vývoj, kdy přestože dnes mohou být IVT účinněji zabezpečeny tzv. softwarovou blokadí, zákon nadále obsahuje podmínku oddělení prostor s umístěným herním zařízením, krajský soud v této souvislosti konstatuje, že smysl a účel těchto ustanovení zákona o loteriích nelze spatřovat toliko v zabránění samotné hře mladistvým, ale též již v prevenci. Zákon o loteriích zavádí restriktivní opatření, která je nutno v otázce přístupu mladistvých k hazardním hrám obecně přijmout, neboť závislost na herních automatech (gamblerství) nepochybně představuje závažnou psychickou závislost, která může ohrozit jejich další existenci, rodinu a negativně působit také na celou společnost.
30. Význam opatření zakotveného v ustanovení § 17 odst. 10 zákona o loteriích je přitom z hlediska svého účelu následující. Cílem tzv. softwarové blokace IVT je zabránit osobám mladším 18 let samotné hře na těchto zařízeních a jejím důsledným využíváním lze tedy velmi účinně zabránit aktivní účasti osob mladších 18 let na provozovaných loteriích a jiných podobných hrách. Smyslem a cílem opatření dle ustanovení § 17 odst. 10 zákona o

loteriích, tedy oddělení prostor sloužících k provozování loterií a jiných podobných her, je však také zabránit vizuálnímu kontaktu s herním zařízením, a tedy i tzv. „pasivní hře“, tj. přihlížení osoby mladší 18 let hře jiného hráče. Ke stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publikovaném pod č. 2525/2012 Sb. NSS, v němž vyslovil následující závěry: „Účel § 17 odst. 10 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze spatřovat toliko v zabránění samotné hře mladistvými na výherních hracích přístrojích, ale smysl opatření, která stanoví toto ustanovení, je nutno spatřovat již v prevenci, tzn. aby mladiství do prostor, v nichž se provozují hazardní hry, nemohli vstupovat, tzn. „účastnit se“ např. provozované hry ani pouze „vizuálně“. Za oddělení prostoru ve smyslu § 17 odst. 10 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze považovat již samotné umístění výherních hracích automatů ve veřejně přístupné místnosti, na nichž provozovatel připevní zákazové značky bránící vstupu a hře mladistvým. Zákon však nestanoví, že oddělení prostoru musí být provedeno toliko pevnou stěnou (např. stavební úpravou), není tedy vyloučeno, aby výherní hrací přístroje byly odděleny i jiným způsobem, např. variabilní zástěnou apod., který by zaručoval jejich nedostupnost mladistvým.“

31. Je tedy patrné, že shora citované požadavky nemohou být z povahy věci naplněny prostřednictvím softwarové technické blokace IVT, jak v podané žalobě namítal žalobce. Z téhož důvodu je pak nutno odmítnout také jeho další argumentaci, že si daná opatření vyžádají také vysoké stavebně technické náklady, které žalobce bude nucen vynaložit, přestože je ochrana již nyní efektivně zajištěna danými technickými zábranami; a že pokud by došlo k oddělení části provozovny, v níž se IVT nachází, už by obsluha nebyla povinna kontrolovat věk hráčů. Naopak tato dvě opatření existují vedle sebe, sledují, jak krajský soud vysvětlil výše, odlišný cíl, přičemž tzv. softwarovou blokadou byl žalobce s ohledem na bod 7 základního rozhodnutí ministerstva financí povinen (jako tzv. „pojistkou“) vybavit všechny IVT, které nejsou umístěny v provozovně v režimu herny nebo kasina.
32. Krajský soud proto uzavírá, že předmětné IVT byly umístěny v prostorách restaurací, jež jsou bez omezení přístupné veřejnosti, a tedy i osobám mladším 18 let. Provozovny svým charakterem naplnily podmínky zvláštního provozního režimu, a v důsledku toho na ně tedy také dopadly veškeré povinnosti plynoucí ze zákona o loteriích i z podmínek obsažených ve vydaných rozhodnutích ministerstva financí. Pokud přitom ani v jedné z provozoven nebyl z důvodu zamezení účasti osob mladších 18 let prostor s umístěným IVT ani označen ani oddělen (ať už variabilní či pevnou překážkou) od ostatních prostor provozovny restaurace, správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že žalobce v takovém případě provozoval loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu se zákonem o loteriích, a dopustil se tak správního deliktu dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 5. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu